

Mikudagsblaðið verður borið ókeypis til hvørt húsarhald í Føroyum!

Oddagrein

Eiríkur Lindenskov
eirikur@socialurin.fo

KUNNU VIT GERA MUN Á FÓLKI?

– Tað er ikki í lagi at gera mun á fólki, sum búgva í Føroyum og útlandskum ferðafólkum.

Tað gjørði forkvinnan í Ferðavinnufelagnum greitt í útvarpinum í gjár. Hon er alt annað enn fegin um uppskotið hjá landsstýrinum um at gera mun á fólki, sum býr í Føroyum og fremmandum ferðafólkum, tá tað snýr seg um at gjalda fyri at ferðast við Strandferðsluni.

Jørgen Niclasen hevur annars sagt, at landsstýrið ætlar at gera mun á soleiðis, at útlandsk ferðafólk fara at gjalda meira fyri at ferðast við Strandferðsluni og Bygdaleiðum, enn føroyingar, sum búgva í Føroyum.

Munurin skal gerast tí at fər-

oyiskir skattgjaldarar fígga trýggjar fjórðingar av ferðingini yvir skattin, sum útlandingar ikki gjalda.

Men hetta heldur forkvinnan í Ferðavinnufelagnum vera eitt vánaligt uppskot.

Í útvarpinum spurdi hon, hvat føroyingar høvdu sagt, um teir til dømis skuldu gjalda meira við bussi ella toki í Keypmannahavn, enn tað, sum danir sum búgva í Keypmannahavn gjalda. Hon segði seg ikki hava hoyrt um slíkt nakra-staðni, at gjørdur verður munur á fólki, sum býr í landinum og fólki, sum ferðast í landinum.

Tað tykist fleiri staðni at vera áhugi fyri at taka meira pening frá útlandskum ferðafólkum enn frá

føroyingum, ikki bara við Strandferðsluni og Bygdaleiðum, men eisini við gongd í haga, sum hevur verið nógv umrøtt seinastu tíðina.

Henny á Líknagøtu, forkvinna í Ferðavinnufelagnum heldur ikki, at heldur ikki, at hesi málini skulu blandast saman, og við útvarpið segði hon eisini, at tað er finasta lagi at gera serskipanir fyri fólk, sum býr á útoyggj og okkum øðrum føroyingum.

Men gerið ikki mun og føroyingum og útlandskum ferðafólkum, var hennara staðiliga áheitan.

Spurningurin er, um Jørgen Niclasen og hansara fólk hava umhugsað hetta mál nóg gjølla. Okkurt kundi bent á, at hetta bara var eitt

hissiniuppskot, sum onkur hevur funnið sum eina snilda loysn. Um vit ikki kenna tað úr øðrum londum, og kanska ikki ynskja tað fyri okkum sjálvi, kunnu vit so bjóða útlandingum tað? Og fara vit at seta prís á, so kunnu vit

spyrja, hví fólk, sum bara ferðast millum Havnina og Klaksvík skulu gjalda fyri at hava Smyril siglandi. Raksturin av Smyrli verður goldin við skattakrónum – og tað er sera ymiskt, hvussu føroyingar nýta Smyril – bara fyri at taka eitt dømi, sum tó ikki heilt kann samanberast, tí vit eru skattgjaldara í sama landi.

Men áhugaverdi spurningurin verður: Er tað í lagi at gera mun á fólki, sum býr í Føroyum og útlandskum ferðafólkum tá tað snýr seg um ferðaseðlaprísir?

Skulu útlandingar gjalda meira fyri at ferðast í Føroyum?

Anna Gaard farin

Tá ið eg skrivaði minningarorð um Mary Gaard, grunaði eg ikki, at eg bara trý ár seinni, fór at skriva minningarorð um tvíburasystrina, Annu.

Anna var ættað úr Svínoy. Forældur hennara vóru Ingeborg og Julius Gaard, sum áttu fimm børn, og tvær ferðir fingur tey tvíburar.

Anna og Mary, sum vóru yngst- ar í systkinaflokkinum, vóru eisini tvíburar. Tað kennist so tómt og meiningsleyst, at tær lívsglaðu systurnar nú báðar eru farnar og ikki náddu høgan aldur.

Systurnar vuku upp í Svínoy, og tað má hava verið eitt stórt umskifti hjá blaðungum bygdagentum, sum væl vardar livdu friðsælt á útoyggj, at koma í meldurin á stórplássunum. Tær arbeiddu báðar í Klaksvík og í Havn.

Anna arbeidði eina tíð á Klaksvíkar Sjómansheimi, sum var eitt stórt arbeidsplass tá við nógvum starvsfólkum. Ymiskt virksemi var í býnum, so har búðu nógv arbeidfsfólk, og lærlingar búðu eisini har, tí tá var einki lærlingaheim komið. Eisini vóru aðrir gestir, sum komu og fóru.

Kona mín, sum arbeidði á Sjómansheiminum samstundis sum Anna, plagar at taka til, hvussu stuttligt og hugnaligt genturnar

høvdu tað, sum arbeiddu har hesa tíðina.

Annars hevur Anna mest fingist við at ansa børnum. Hon arbeidði í barnagarði, á Barnaheiminum og í fritíðarskúla. Anna var sera góð við børn, og tá ið hon arbeidði á Barnaheiminum, kom tað meir enn so fyri, at hon tók okkurt barn heim við sær í vikuskiftum, ella tá ið onnur frítíð var.

Av tí at systir teirra giftist við beiggja mínum, kom eg at kenna systurnar frá ungum árum. Vit vóru eisini javngomul. Mangar ógloymandi løtur høvdu vit saman í gaman og álvara á Geilini í Klaksvík og úti í Svínoy.

Kortini kundu Anna og Mary vera bannsettir viðhvørt fyrstu tíðina og hava til frægd at gera mær ónáðir og arga meg, og tær góvust ikki, fyrr enn tær fingur øði í meg. Hetta hildu tær vera óføra stuttligt, men eg dugdi einki stuttligt at siggja í hesum tá. Hetta mintu tær meg mangan á seinni, og vit flentu óført at hesum, tá ið vit hittust.

Stuttligt var at sleppa til Svínoyar at ferðast. Røsk og sterk tók Anna lut í øllum arbeíði, sum har var at gera, og altíð var fjálgt og gott í heimi teirra.

Systurnar búsettust báðar í

Havn, men tá ið tær vóru í Klaksvík, kom tað fyri, at tær komu inn á gólvið hjá okkum, og tað var altíð stuttligt, og vit hittust mangan aftur á Geilini eisini.

Har, sum Anna var, var mangan látur og skemt. Hon var lívsglað, og stuttligt var at hoyra hana siga frá á sínum serstaka svínoyarmáli. Blíðlig og fyrikomandi var Anna

og dugdi væl við fólk.

Anna fekk eina dóttir, sum eitur Eyðbjørg, og sum var eygnasteinur hennara. Glæð og stolt var Anna, tá ið dótttrini gekst væl, og tá ið Eyðbjørg fekk útbúgving, sum lækni. Anna var sera góð við sínar ommusynir, sum hon ofta ansaði.

Meðan tey flestu gleddust og stákaðust til jóla, komu ringboð

úr Havn. Anna var bráðliga vorðin álvarsliga sjúk og lá á Landssjúkrahúsinum. Seinni varð hon flutt til Danmarkar, men tíverri kom hon ikki fyri seg aftur og læt eyguni saman fyri seinastu ferð hin 18. desember í 2019, 63 ára gomul.

Anna hevði nógv vinfólk, og tað var ein stórur skari, ið kom at fylgja henni.

Nívandi er sorgin og saknurin hjá tykkum øllum, ið mist hava - hjá tær, Eyðbjørg, við familju og hjá tær, Niels, sum Anna var ein dyggur stuðul hjá, nú heilsan fór at bila. Harrin troysti tykkum øll.

Vit fara at sakna Annu, men vit fara altíð at minnast hana við takksemi og fyri, at hon altíð var so fitt og fryntlig ímóti okkum.

Til jarðarferðina sungu vit m.a. vakra sálmin, sum Robert Joensen hevur umyrkt úr donskum, sum endar soleiðis:

Og eina ferð vit fáa boð,
tá síðstu ferð vit anda.
Úr heiminum vit fara so,
hjá tær um ævir standa.

Ærað verði minnið um Annu Gaard.

Jóhann